

— Часовникъ? . . . Отъ гдѣ да зема азъ часовникъ? рече Ерикъ, като попираваше часовническото си синджирче.

Синджирче той отдавна имаше, и уличарчетата, знаейки че на него нѣма часовникъ, го дразнѣха често, питайки го: — Ерикъ, Ерикъ! колко е часътъ?

— По часовникъ живѣятъ само шивачитѣ и общаритѣ! отговаряше Ерикъ. — А ако ли не се махнете съ добро, съ миръ, тогазъ азъ ще ви! . . и той почваше да засуква ржави, а дѣцата — дай боже крака.

— Та ти нѣмашъ часовникъ? рече леля Кайза. — Ами какво ще речешъ, ако у сандѣчето ми се намѣри нѣкой часовникъ?

Не, това Ерикъ не смѣше и да помисли.

Но леля Кайза пристѣпи до сандѣчето и внимателно извади отъ тамъ едно не голѣмо пакетче. То бѣ овито въ единъ парцалъ отъ тънко сукно, подъ него идѣше единъ пластъ вата, и, най-сетнѣ, изъ ватата излѣзе единъ чудеснейши сребърненъ часовникъ, тежъкъ, голѣмъ, като кокоше яйце.

— Ти, може би, мислишъ, че той не върви? рече леля Кайза, и взе да го нагласява съ единъ голѣмъ ключъ.

И изведнѣжъ въ сребърното яйце започна да цѣка, колелцата се завъртѣха, и стрѣлките зеха да мърдатъ.

Ерикъ опули очи отъ очудване.

— Такъвъ прѣкрасенъ часовникъ азъ отъ рождението си не съмъ виждалъ! рече той.

— Той и дрѣнка при това, рече леля Кайза, и изведнѣжъ часовникътъ сѣкашъ дълбоко въздѣхна, а слѣдъ туй удари звѣнливо, весело „осемъ“. Часовникътъ на кулата тъкмо прѣди туй бѣ ударилъ пакъ толкова.

— Земи тоя часовникъ и туряй го нощно врѣме подъ зглавето си, рече леля Кайза. — Азъ мисля, че ти тогава ще ставашъ на врѣме.

— Та леличка наистина ли ще ми заеме своя часовникъ? запита Ерикъ.

— Азъ ти го подарявамъ, рече лелята: — работникъ не бива да е безъ часовникъ.

— Ахъ мила, славна лельо Кайзо!

Прѣзъ тая нощъ Ерикъ спа съвсѣмъ иначе. Нему се чинѣше, че той чува прѣзъ цѣлото врѣме на сънъ, какъ часовникътъ цѣка подъ възглавничката му. Той правѣше тикъ-такъ,

тикъ-такъ и припѣваше съ тънъкъ гласецъ:

„Спи, не мжи се, спи не мжи се.“

„Азъ ще те разбудя, азъ ще те разбудя!“

И тъкмо въ 4 часа сутрѣнъта, сѣкашъ нѣкой го бодна четире пѣти съ иглица въ мозъка. Той скокна и за една минута се облѣче.

Тоя день той работи много по-усърдно, отъ всѣки други пѣтъ, и се спираше само по една секунда на всѣки половинъ часъ, за да погледне на часовника.

— Олее! какъвъ великолѣпенъ часовникъ имашъ! казваха другитѣ работници, поглеждайки съ удивление на часовника.

— Е, че не може безъ часовникъ, отговаряше Ерикъ. — Безъ него ни тамъ, ни тукъ.

Полскитѣ работи се свършиха, но стопанинътъ остави Ерика за постояненъ работникъ и отъ день на день се привѣрзваше къмъ него все повече и повече. Скоро, за каквато и работа да бѣше низъ двора, стопанинътъ веднага питаше: „Ами кѣдѣ е Ерикъ?“

Но, ако Ерикъ бѣ обикнатъ отъ стопанина, то на другито още повече бѣ се харесалъ — на дѣщерята на стопанина — Барбро.

Тя бѣ такава красивица, че всички очи биха могли да я погледатъ.

А на Ерикъ се струваше, че тя е похубава отъ самото слѣнце, мѣсеца и звѣздитѣ заедно, но той знаеше, че за него бѣ до нея тѣй далеко, както до мѣсеца. Дѣщерята на богатия стопанинъ можеше да си избере за годеникъ, който момъкъ поискаше отъ околността.

Ала самата Барбро именно искаше да се омжи само за одного — за Ерика. Тя бѣ една на родителитѣ си, знаеше, колко много я обичаха тѣ, и ето отиде, че се яви при татка си и му рече:

— Вижъ какво ще ти кажа, татенце! Азъ рѣшихъ да се омжа.

— Навѣрно за богаташа Ларсъ Андерсенъ? рече таткото.

— Немъ, споредъ тебе, такава хубавица, каквато съмъ азъ, ще пожелае да земе за мжжъ такава стара маймуна?

— Е, тогазъ за воденичаря? рече таткото. — Той има парички май.

— Не ми трѣбать пари менѣ, отвърна Барбро: — азъ си имамъ самъ пари.